

הלכות פסולי המקדשין פרק יב

א. שתי הלחם ולחם הפנים ועמר התנופה, שהוסיף במדתן כל שהוא, או חסר כל שהוא פסולות. חלות תודה ורקיקי נזיר שחסרו עד שלא נזרק דם הזבח, פסולין; משנזרק דם הזבח, כשרים.

ב. וכן שתי הלחם שחסרו עד שלא נזרק דמן שלכבשים, פסולין; משנזרק דמן, כשרים. וכן שני סדרים שחסרו עד שלא הקטרו הבזבין, פסולין; משהקטרו, כשרים. אבל הנסכים שחסרו בין משקרב הזבח, בין עד שלא קרב כשרים, ויביא נסכים אחרים למלאותן.

ג. נסכים שקדשו בכלי שרת, ונפסל הזבח אם נפסל בשחיטה, לא קדשו הנסכים לקרב; נפסל מקבלה ואלף, קדשו הנסכים לקרב: שאין הנסכים מתקדשים לקרב, אלא בשחיטת הזבח. ומה יעשה בהן: אם היה שם זבח אחר זבוח באותה שעה, יקרבו עמו; ואם לא היה שם זבח זבוח באותה שעה נעשו כמי שנפסלו בלינה, וישרפו.

ד. במה דברים אמורים, בקרבן צבור מפני שלב בית דין מתנה עליהן. אבל בקרבן יחיד הרי אלו לא יקרבו עם זבח אחר, ואף על פי שהוא זבוח באותה שעה; אלא מניחן עד שיפסלו בלינה, וישרפו. וכל הזבחים שנזבחו שלא לשמן, יקרבו נספיהם.

ה. ולד תודה ותמורתה, והמפריש תודתו ואבדה והפריש אחרת תחתיה אם הביאן לאחר שפפר בתודה ראשונה, אינן טעונין לחם; ואם עדין לא כפר בה, והרי היא וחליפתה או היא וולדה או היא ותמורתה עומדות הרי שתיהן צריכות לחם.

ו. במה דברים אמורים, בנודר תודה. אבל תודת נדבה חליפתה ותמורתה, טעונין לחם; וולדה, אינו טעון לחם, בין לפני כפרה, בין לאחר כפרה.

ז. הפריש תודתו ואבדה, והפריש אחרת תחתיה ואבדה, והפריש אחרת תחתיה, ונמצאו הראשונות והרי שלשתן עומדות נתכפר בראשונה שניה אין טעונה לחם, שלישית טעונה לחם; נתכפר בשלישית שניה אין טעונה לחם, ראשונה טעונה לחם; נתכפר באמצעית שתיהן אין טעונות לחם.

ח. המפריש מעות לתודתו ואבדו, והפריש מעות תחתיהן, ולא הספיק לקח בהן תודה, עד שנמצאו מעות הראשונות יביא מאלו ומאלו תודה בלחמה; והשאר, יביא בהן תודה, ואינה טעונה לחם, אבל טעונה נסכים.

ט. וכן המפריש תודתו ואבדה, והפריש מעות תחתיה, ואחר כך נמצאת יביא במעות תודה בלא לחם; וכן המפריש מעות לתודתו ואבדו, והפריש תודה תחתיהן, ואחר כך נמצאו המעות יביא מן המעות תודה בלחמה, וזו התודה האחרונה תקרב בלא לחם.

י. האומר הרי זו תודה, והרי זה לחמה אבד הלחם, מביא לחם אחר; אבדה התודה, אינו מביא תודה אחרת: מפני שהלחם בא בגלל התודה, ואין התודה באה בגלל הלחם. הפריש מעות לתודתו, ונותרו מביא בהן לחם; הפריש ללחם, והותר אינו מביא בהן תודה.

יא. האומר הרי זו תודה, ונתערכה בתמורתה, ומתה אחת מהן, ואין ידוע איזו היא הרי זו הנשארת, אין לה תקנה: שאם יביא עמה לחם, שמא התמורה היא; ואם הביאה בלא לחם, שמא התודה היא. לפיכך לא תקרב זו לעולם, אלא תרעה עד שיפיל בה מום.

יב. תודה שנפרסה חלה מחלותיה, כלן פסולות; יצאת החלה, או נטמאת שאר החלות כשרות. נפרס לחמה, או נטמא, או יצא עד שלא נשחטה התודה, מביא לחם אחר ושוחט; ואם אחר שנשחטה נפרס או נטמא או יצא, הדם יזרק והבשר יאכל, והלחם כלו פסול, וידי נדרו לא יצא.

יג. נזרק הדם, ואחר כך נפרס מקצת הלחם, או נטמא, או יצא תורם מן השלים על הפרוס, ומן הטהור על הטמא, וממה שבפנים על שבחוץ.

יד. תודה ששחטה על שמונים חלות, לא קדשו ארבעים מתוך שמונים; ואם אמר יקדשו ארבעים מתוך שמונים מושך ארבעים מן השמונים, ומרים מהם אחד מכל קרבן, והארבעים השניות, יפדו ויצאו לחלין.

טו. השוחט את התודה, והיה לחמה חוץ לחומת בית פגי לא קדש הלחם; אבל אם היה חוץ לעזרה קדש הלחם, אף על פי שאינו לפנים. שחטה עד שלא קרמו פני הלחם בתנור, ואפלו קרמו כלן חוץ מאחת מהן לא קדש הלחם. שחטה, ונפסלה בשחיטתה במחשבת זמן או במחשבת מקום קדש הלחם; נמצאת בעלת מום, או טרפה, או ששחטה שלא לשמה לא קדש הלחם. וכן הדין באיל נזיר, עם הלחם שלו.